

אומרים שהעומר הגדול הוא דבר בפני עצמו, ושני העומרים הקטנים הם דבר בפני עצמו, והם שכחה.

תורת גדיש עליו, דתנן: עומר גדול שיש בו פאתים, שכחו — אין שכחה, כי לפי גודלו הוא נחשב כאילו היה גדיש ולא עומר, ולכן אינו שכחה.

אמר רבה בר בר חנה אמר ריש לקיש: קבלה בידי מרבתי, שחרוב המורכב ופדן השקמה, האם הם מוקדשים בכלל השדה שהקדישה או לאו, באנו למחלוקת רבי מנחם ברבי יוסי ורבנן, ורבי מנחם ברבי יוסי סובר כרבי שמעון, שהמקדיש שדה מקדישה בעין כה רעה, שאפילו את הקרקע שממנו יונק החרוב הוא אינו מקדיש, ולכן לא קדוש החרוב והשקמה.

ושואלת הגמרא: **ולימא ריש לקיש באנו עג-א למחלוקת רבי שמעון ורבנן?**

ומתרצת: **הא קא משמע לן ריש לקיש, דרבי מנחם ברבי יוסי, כרבי שמעון סבירא ליה.**

בשדה, לא תשוב לקחתו. לגר ליתום ולאמנה יהיה". ודרשו חכמים מהמילה "עומר", שרק אם היתה השכחה באלומה אחת או שתיים, יש להם דין שכחה, ולא כאשר היתה השכחה בשלש אלומות, כיון שבהיותן יחד הן נקראות "גדיש".

וכמו כן לא חל דין שכחה באלומה גדולה שיש בה סאתיים ואינה ניקחת בקלות, כי התורה אמרה "לקחתו", מלמד הכתוב שהשכחה נוהגת רק בדבר שניקח בקלות.

ואמר רב הונא: עומר גדול וכבוד, שיש בו פאתים — תורת עומר עליו, ותורת גדיש עליו:

ומבאר רב הונא דבריו:

תורת עומר עליו, לגבי הדין דרק שני עומרים הנשארים בשדה הם שכחה, ולא שלש עומרים. ואם היו בשדה שנים עומרים קטנים שכוחים, וגם הוא, העומר הגדול, היה שכוח עמהם בשדה, נחשב הדבר שיש כאן ביחד שלשה "עומרים", שהם "גדיש". ולכן שלשת העומרים כולן אינן שכחה. ואין

הדרן עלך המוכר את הבית